

Николай Дойнов

НЕБЕСНА МЕХАНИКА

А н т е л и о н

С подкрепата на НЧ „Развитие“ – 1869 – гр. Враца

Редактор *Надежда Делева*
Технически редактор *Стефка Иванова*
Коректор Симона Христова

Първо издание
Формат 32/84x108. Печ. коли 7

Книгоиздателска къща „Труд“
София, ул. „Св. св. Кирил и Методий“ № 84
тел. 02/ 942-23-75, 942-23-76
e-mail: office@trud.cc
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „МБМ“

© Николай Дойнов, автор, 2018 г.
© Людмил Веселинов, художник, 2018 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2018 г.

ISBN 978-954-398-589-0

Николай Дойнов

МЕХАНИКА

А н т е л и о н

НЕБЕСНА

л и р и к а
и з б р а н о

Книгоиздателска къща „Труд“
София, 2018 г.

ПРИСЪСТВИЕ

Една нацърбена луна възпява ме със глас на ручей.
Кънти неземна тишина –
възпява тази планина.
Минава покрай нас човек, след него – вярното му куче.

Така съм сам, но в тази утрин божествено е да си сам.
Гласът ти да е само глас –
така далеч от всички вас!
Безсмъртен си или почти – попитай своята душа.

Във облака или в дървото, или пък някъде в капчука –
в небето, в слънцето поглеждаш
и търсиш своята надежда.
Останалото е от Бога, например – да останеш тука.

АКУСТИКА

ПОЕТИЧЕСКО ИЗКУСТВО

Това са онези думи, които някой трябва да каже, а не може.
Това е слънцето, показващо входа между две пътеки.

Това е камшикът, който трепти над духа разтревожен
и създава от камък и въздух човека.

Това са стъпките нощем по покрива и камбанният звън
на дърветата –
щом секачът посегне на тях.

Това е горящата дияра от взривените самолети,
когато падат в нощта.

АКУСТИКА

I

Да отворим прозореца и да скочим в
градината
сред мечтата безумна на един
архитект.

Някой шепнеше някъде, че били сме
невинни
в този късен следобед между мене и
теб...

Някой вдига завесата и не иска да знае,
че пристигам от мрака, че почти съм
спасен.

Приятелю! Аз съм на прага на новите
стаи,
аз съм на прага! Прагът е в мен...

II

Сред Стаята, огледалата, мрамора,
съдбата
ще свърши Любовта ни, ще срещнем и
Смъртта.

В представите ти аз ще съм
мореплавател,
загубен сред океана: небръснат, нежен,
сам.

По-лесно ми е, знаеш, да дишам със
очите,
отколкото да лазя по суша и вода!
Тук споменът умира, но ражда се учител
по красота, любов, по чест и свобода...

III

Чрез вас ще си измисля трептенето в
 окоето.
Преди да ме познаят, ще бъда
 разпознат.
Като мъгла се спускам, и всъщност съм си
 вопъл
и сам съм си надежда, и сам съм си и
 брат.
Признавам, че понякога се виждах в
 стенописи,
че си измислих някога и хералдичен знак.
Тогава бях хлапак. Какво ли бях
 намислил?
Не помня... И мъглата се влива в мене
 пак!